

1. А як заколот стих, то Павло скликав учнів, і, потішивши та попрощавшись із ними, вибрався йти в Македонію.
2. Перейшовши ж ті сторони та підбадьоривши їх довгим словом, прибув до Геллади,
3. і прожив там три місяці. А як він захотів був відплинути в Сирію, то змову на нього вчинили юдеї, тому він узяв думку вертатись через Македонію.
4. Разом із ним пішов Сопатер Піррив із Верії, Аристарх та Секунд із Солуня, і Гай дерв'янин, і Тимофій, а з азійців Тихик та Трохим.
5. Вони відбули наперед, і нас дожидали в Троаді.
6. А ми відпливли із Филипів по святах Опрісноків, і прибули днів за п'ять у Троаду до них, де сім день прожили.
7. А дня першого в тижні, як учні зібралися на ламання хліба, Павло мав промову до них, бо вранці збирався відбути, і зтягнув своє слово до півночі.
8. А в горниці, де зібралися ми, було багато світел.
9. Юнак же один, Євтих на ім'я, сидів на вікні. Його обгорнув міцний сон, бо задовго Павло промовляв, і він сонний хитнувся, і додолу упав із третього поверху, і підняли його мертвого...
10. Зійшов же Павло та до нього припав, і, обнявши його, проказав: Заспокойтесь, бо

душа його в ньому!

11. А вернувшись, він хліб переломив і спожив, і бесіду довго точив, аж до досвітку, потім відбув.

12. А хлопця живим привели, і зраділи немало.

13. А ми наперед пішли до корабля, та в Асс попливли, щоб звідти забрати Павла, бо він так ізвелів, сам бажаючи пішки піти.

14. А коли він із нами зійшовся в Ассі, ми взяли його та прибули в Мітілену.

15. І, відплинувши звідти, ми на завтра пристали навпроти Хіосу, а другого дня припливли до Самосу, наступного ж ми прибули до Мілету.

16. Бо Павло захотів поминути Ефес, щоб йому не баритися в Азії, бо він квапився, коли буде можливе, бути в Єрусалимі на день П'ятдесятниці.

17. А з Мілету послав до Ефесу, і прикликав пресвітерів Церкви.

18. І, як до нього вони прибули, він промовив до них: Ви знаєте, як із першого дня, відколи прибув в Азію, я з вами ввесь час перебував,

19. і служив Господеві з усією покорою, і з рясними слізьми та напастями, що спіткали мене від юдейської змови,

20. як нічого корисного я не минув, щоб його вам звістити й навчити вас прилюдно і в домах.

21. І я свідчив юдеям та гелленам, щоб вони перед Богом покаялись, та вірували в Господа нашого Ісуса Христа.

22. І ось тепер, побуджений Духом, подаюсь я в Єрусалим, не відаючи, що там трапитись має мені,

23. тільки Дух Святий в кожному місті засвідчує, кажучи, що кайдани та муки чекають мене...

24. Але я ні про що не турбуюсь, і свого життя не вважаю для себе цінним, аби не скінчити дорогу свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої.

25. І ось я знаю тепер, що обличчя мого більш не будете бачити всі ви, між якими ходив я, проповідуючи Царство Боже...

26. Тому дня сьогоднішнього вам свідкую, що я чистий від крові всіх,

27. бо я не вхиливсь об'являти вам усю волю Божу!

28. Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух вас поставив єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку власною кров'ю набув Він.

29. Бо я знаю, що як я відійду, то ввійдуть між вас вовки люті, що отари щадити не будуть...

30. Із вас самих навіть мужі постануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою...
31. Тому то пильнуйте, пам'ятаючи, що я кожного з вас день і ніч безперестань навчав зо слізьми ось три роки.
32. А тепер доручаю вас Богові та слову благодаті Його, Який має силу будувати та дати спадщину, серед усіх освячених.
33. Ні срібла, ані золота, ні одежі чиеїсь я не побажав...
34. Самі знаєте, що ці руки мої послужили потребам моїм та отих, хто був зо мною.
35. Я вам усе показав, що, працюючи так, треба поміч давати слабим, та пам'ятати слова Господа Ісуса, бо Він Сам проказав: Блаженніше давати, ніж брати!
36. Проказавши ж оце, він навколішки впав, та й із ними всіма помолився.
37. І знявсь між усіма плач великий, і вони припадали на Павлову шию, і його цілували...
38. А найтяжче вони сумували з-за слова, яке він прорік, що не бачитимуть більш обличчя його. І вони провели його до корабля.